

Кръстно то слово е безуміе на онѣя, кои то погибнуватъ, а намъ, кои то ся спасаваме, е сила Божія. (1 кр. гл. 4. ст. 18). Отъ тѣя думы Апостолскы такова е заключеніе то: на кои то кръстно то слово бѣва безуміе, тѣ сж сыновн на погибнуваніе то. Защо то кръстно то слово е безуміе на онѣя, кои то погибнуватъ. Нъ на кръстоборци тѣ кръстно то слово е безуміе. Защо то кога то нѣм ся кланяме Кресту Господню, и учиме други тѣ да ся кланятъ, тѣ на това ся смѣхтъ, и ны наричатъ безумны. Понеже проіе тѣмъ кръстно то слово е безуміе, тѣ слѣдователно сж сынове на погибнуваніето.

Апостолъ Павелъ говори: Мнозина ходятъ (инакъ), за кои то много пжти съмъ ви говорилъ, и сега съсъ плачъ ви говорѣж, защо сж врагове на Христовъ тѣ кръстъ: на кои то конецъ тѣ е погибнуваніе; чрево то имъ е Богъ, и славѣ тѣ [своѣ полагатъ] въ срамн тѣ (дѣла) свои: тѣ мѣдруватъ земны тѣ [вѣщи]. (Филипп. гл. 3. ст. 18 и 19). Отъ тѣя думы Апостолскы това ся заключава: Кои то сж врагове на кръстъ тѣ Христовъ, и на които чрево то е Богъ, тѣмъ не е другъ конецъ тѣ, освѣнъ погибнуваніе. Протестанти тѣ сж врагове на Кръстъ тѣ Христовъ, кого то не навидятъ. тѣмъ чрево то е Богъ, като сж отхвърлили святы тѣ посты, за свое то чревоугодіе: Слѣдователно тѣмъ не е другъ конецъ тѣ, освѣнъ погибнуваніе.

Тука е прилично да наумимъ древнѣе обичай на нашѣ тѣ Православнѣ Черковѣ, и